

נר אהרן

מאיר לי את הנשמה!

**פרשת
בהעלותך**

כניסת השבת: י"ם: 19:03 מרכז: 19:20 נא לשמור על קדושת הגליון. אין לקרוא בשעת התפילה או קריאת התורה

השאיבה מהשאיפה...

עורך: ראם בן טוב

מהיום השאיפה שלי היא לשאוף יותר...

איתן הוא טיפוס שיודע להזיז עניינים, אחד שיוזם ועושה למען הכלל, זה מה שגרם לו להקים בשכונת מגוריו בעיר הדרומית בית כנסת, למרות שתושבי השכונה לא ממש אהבו את הרעיון, ויש כאלו שאפילו שנאו אותו. איתן נלחם בשיניים, ובית הכנסת הוקם על אפס ועל חמתם של מחרחרי המדון. בשנת הקורונה היה איתן די מדוכדך לראות את בית הכנסת סגור ולהתפלל בין המגלשה לנדנדה, בגינה הציבורית. והנה הסתיימה לה הקורונה ב"ה, ואיתן אירגן עצרת חיזוק גדולה עם רבנים חשובים וכיבוד עשיר. הכל כבר היה מאורגן, עד הפרט האחרון כולל מימון מכיסו הפרטי שלו ושל כמה מחבריו, ואז זה הגיע...

אזעקות עולות ויורדות הפרו את דממת הלילה, והלב של איתן התחיל לעלות ולרדת ביחד איתן. הוא לא האמין שזה קורה לו, אבל כמה שעות אחר כך הבין שלמרות השאיפות שלו, כל ההשקעה הענקית ירדה לטמיון, וערב החיזוק יורט על ידי בני הבלייצל, מעבר לגדר. איתן היה מדוכדך מאוד, אבל אז הזמין אותו גיסו מירושלים לערב חיזוק קטן אצלו בסלון, ואיתן נענה בחיוב להזמנה ולא התאכזב...

בואו נצטרף גם אנחנו לשיעור המחזק מאת **מורנו ורבנו הרב יוסף מרקוביץ' שליט"א**. תשאפו חזק, לא, לא ניקוטין, משהו שיתן לכם הרבה הרבה כח...

פרשת בהעלותך תשפ"א יוצאים לדרך... **אתה תתלהב והלהבה תעלה מאליה...**

הפרשה הקודמת - פרשת נשא מסתיימת בפירוט קורבנותיהם של נשיאי ישראל, והתורה לא חוסכת במילים ומפרטת אחד אחד מה הוא הביא לחנוכת המשכן, הכל היה שם: כלי כסף וזהב וקורבנות שונים, אבל היה משהו אחד שלכאורה אינו שותף לקרבת ה', להקרבה, במי מדובר? באהרון, הכהן הגדול, "כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה דעתו, שלא היה עמם בחנוכה לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה, חייך, (אתה יכול לשמוח) שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומטיב את הנרות."

שואל **מורנו הרב**: מה הטעם לחלישות דעתו של אהרון? הרי אהרן מבוקר ועד לילה היה עסוק בעבודת המקדש, קורבנות, הקטרת הקטורת, שמונת הבגדים המיוחדים. הוא האדם היחיד שנכנס פעם בשנה אל קודש הקודשים! אז מה המקום לחלישות הדעת מול הקורבנות של הנשיאים?

ועוד שאלה, מדוע נחמתו של אהרן היא דווקא הדלקת המנורה, ולא שאר תפקידיו המכובדים? הרי לכאורה אין להשוות את פעולת הדלקת הנר ביחס לכניסה לקודש הקודשים ולעבודת יום הכיפורים... **מבאר הרב במתק לשונו**: דעתו של אהרן לא חלשה בגלל שהוא לא הביא קורבנות כמו שאר הנשיאים, לאהרן הפריע דבר אחר לגמרי,

ומה?

כאב לו שהוא לא מספיק מרגיש **התלהבות** כמו שאר הנשיאים!! למה לא זכיתי להקריב - כי היה חסר לי ברצון, בהתלהבות, אולי אני לא ברמה הזאת, וזה כואב לי... בא הקב"ה ומנחמו: בני אהרן אל תחלש דעתך, אתה מדליק לי את הנרות! מה בדיוק הנחמה? זאת יבאר לנו מורנו הרב. בהצלחה!

המנורה נקראת על שם משה אע"פ שהוא לא נגע בה...

המדרש מספר שכשציוה הקב"ה את משה לבנות את המשכן, עם כל הדברים הוא הסתדר, אבל בעשיית המנורה התקשה משה רבנו. ואז מביא המדרש שתי דעות כיצד נבנתה המנורה: דעה אחת אומרת שהקב"ה ציוה את משה "זרוק את הזהב לאש" והמנורה תצא מקשה אחת, קומפלט... מאליה! דעה שניה סוברת שבצלאל המעצב הראשי בה"א הידיעה הוא זה שעשה את המנורה. אבל הדבר מוסכם, שלא היה למשה שום חלק בעשיית המנורה... והנה הפלא ופלא, הדבר היחיד שנקרא על שמו של משה זה דוקא **המנורה** "ויעש משה את המנורה" איך יתכן הדבר?

אומר **מורנו הרב במתק לשונו** יסוד חשוב מאוד! חברים, עברנו את הגיל בו חשבנו שאנחנו מזיזים משהו אפילו את האצבע הקטנה, היום ברור לנו כי הקב"ה הוא זה שמזיז את העניינים, אם כן מה אנחנו עושים? מה התפקיד שלנו כאן במערכת? התשובה - **התפקיד שלנו הוא לרצות**, אנחנו מביאים את **השאיפות**. אומר הקב"ה אתה תתן את הרצון שלך ואני אסדר את השאר. אז נכון, משה רבנו לא הצליח לעשות את המנורה, אבל **הוא רצה!** הוא שאף, הוא השקיע התלהבות!! והקב"ה **מייחס את הרצונות למעשים**, אם היתה מחשבה שאת שאר כלי המקדש יצר משה בעצמו כי כך זה היה נראה לעין, בא הקב"ה ואומר "דווקא במנורה בה משה רבנו לא עשה לכאורה שום דבר, אני אכתוב בתורה כי משה רבנו יצר אותה, כדי שהעם שלי במשך כל הדורות ידע ויבין שהתפקיד שלהם הוא לרצות,

לשאוף, להתקרב אלי. את העשייה בפועל, אני אחליט אם אני רוצה שתשתתפו בה או לא, עכשיו הכל ברור. הקב"ה מנחם את אהרן "אתה תדליק את הנרות" - הקב"ה אומר לאהרן תלמד מאחיק! תזכור שהמנורה נקראת על שם אחיק בלי שאחיק "עשה" בה מאומה! זה הוא הביאור בפסוק "וזה מעשה המנורה", הכוונה תזכור - מי עשה את המנורה בפועל זה אני, אבל מי שיצר אותה זה הרצון לעשות, כי אצלי המעשה הוא הרצון והרצונות הם המעשים... אתה - רצית גם להגיע להתלהבות כזה, אל תדאג... בלב שלך היתה צביטה - את זה בדיוק אני מחפש!! בהעלותך את הנרות, **השלהבת** עולה מאליה דווקא כשאתה מתלהב! ואם נרד טיפה יותר לעומק, נזכה ללמוד יסוד שקשור לכולנו. כמה מילים, לא לזוז - זה מגיע!

משה הקים את המשכן בלי הגזמות וכלי תיאורים מיתרים...
"ויקים משה את המשכן", וכמה פסוקים אחר כך מה כתוב? "הוקם המשכן". אז תכל'ס מי הקים?

והתשובה מופלאה, הקב"ה אמר למשה אתה תעשה "כאילו" ואני ארים את הקרשים. נכון, כל קרש היה בגובה חמש מטר ושקל למעלה מטון וחצי, אבל תעשה כאילו... רגע רגע, מה זה כאילו? כאילו זה שקר... זה לא אתה!! אבל האמת היא שהתורה לא באה להסתיר שום דבר, כל החיים שלנו זה כאילו, כן, גם כשאתה רץ לתפילה בבוקר, רק נדמה לך שזה אתה, אבל האמת היא שיש מישהו שמפעיל לך את השרירים. כשאתה החיל מתזזת בין הסירים לנקיונות של ערב שבת, כשבין לבין היא מספיקה להפריד בין שני החמודים שמצאו להם את הזמן הכי מתאים לריב, ומשקמת את המטבח מהנסיון הלא מוצלח של בת ה-9 להכין עוגה - את עושה ופועלת, אבל יש מישהו שפועל מאחורי הקלעים שכל זה יקרה, ובכל זאת מקבלים אנחנו שכר על העשייה! אומר ה' אני לא קורא למה שאתם עושים כעושים... אני קורא למעשים שלכם על שמכם כי אני מייחס את הרצונות שלכם למה שאני עושה פה!! "ראו עתה כי אני אני הוא! אני מחצתי ואני ארפא, ואין מידי מצייל! אני אמית ואחיה!" אתה יורד למכולת, חוצה את הכביש, המח עובד ומעביר הוראות תוך שברירי שניות לאיברים השונים, ברגעים אלו בורא עולם עומד מאחורה... עשית מצווה - אתה מבסוט וואי וואי אין עלי... אפילו חשבת לעשות מצווה ולא עשית - נחשב **כאילו** עשית! מבחינתי אומר אהרן אתה גם מהחונכים. ומדוע? כי אתה רצית! פה מגיע הניחום לאהרן, אך בתוספת הוראה לדורות. כי בשטח עד היום זה פועל ככה.

בעבודת ה' הדברים אינם נמדדים בתוצאה בפועל, בתואר שקיבלת או במבחן שלא הצלחת, אם רצית מאוד לארח את הבן דודה מהדרום יחד עם שבעת שובביו, למרות שאין לך בבית מערכת כיפת ברזל וברור לך שיהיו פגיעות מדויקות, ואולי אפילו תישאר סוג של נפגע חרדה לאחר האירוע, אבל היית מוכן לכל תרחיש והסכמת לעשות זאת בלב שלם, אבל לצערך (או למזלך) נחתמה הפסקת האש והבן דודה ויתר על התענוג, מבחינת שמיים קיבלת שכר כאילו עשית, כאילו ספגת את המטחים מ'השביעייה הפעילה'... אתה צריך לרצות, לשאוף, לשאר אני כבר דואג בשטח איך הדברים יהיו. נפרט!

זה לא מבחן מועד ב', זה שידוד מערכות הטבע...

בתוך העם היו אנשים שתפקידם היה לשאת את עצמותיו של יוסף, כל הדרך לארץ הקודש, ולכן הם היו בגדר - אנוסים! כי להקריב את קרבן פסח צריכים להיות בטהרה. והנה מגיעה קבוצת האנשים וטוענים למה ניגרת? מה זאת אומרת, אתה הייתם אנוסים, התעסקתם בעצמות יוסף "והעליתם את עצמותי מזה אתכם", ואנוס רחמנא פטריה!! אתם פטורים לפי כל הכללים! אבל הם רצו, הם שאפו, והם קיבלו בגדול - החבר'ה האלו הצליחו לקבל יום מיוחד לדורות להשלים את קרבן הפסח! ורק שנבין, לא מדובר במבחן מועד ב'... פה צריך להוריד לעולם זמן חדש! שהרי חגי ישראל בנויים על מציאות של זמן! שבו בכל שנה מתחדש הכח הרוחני בעולם, באותו תאריך, והיה צורך לחדש יום נוסף של חרות בעולם, ומגיע הקב"ה ואומר עם שאיפת כאלו אני יוצר זמן חדש של חירות בעולם - פסח שני!! אני מחליף את הזמנים ומשנה את העיתים. בשביל לב כזה שרוצה אני משדד את מערכות הטבע...

הפרשה שלנו גדושה ועמוסה בדוגמאות אודות המושג שנקרא - שאיפות. אך צריך לדעת דבר אחד! כדי שהעניינים יזוזו השאיפות האלו צריכות להיות עם לב נקי אמיתי... ע"פ ה' יחנו וע"פ ה' יסעו... זה לא תיאור מצב. פה מספרת לנו התורה שאם יש פה את השאיפות

שהם בגדר הנכון אז התוצאות יהיו בהתאם. על פי ה'. אם אתה תחפש לעשות את הדברים ע"פ רצוני אומר ה' - התוצאה היא יאירו שבעת הנרות... אבל כמו תמיד בכל דבר רוחני גבוה קיימת הסכנה של השועל הותיק מיסטר יצר הרע שגם הוא בא בתחפושת "השואף", כמו בסיפור הבא שגם הוא מופיע בפרשתנו. בבקשה!

התאוו תאוה - להתהוות תאוה...

"קברות התאוה" כך נקראת הפרשה. אז נכון שבמבט מלמעלה נראה שהחבר'ה שם חיפשו לראות את הפרגית בעיניים ולא רק לטעום אותה במוך, אבל האמת היא שמה שבאמת הכאיב להם זה לא מראה הטחינה הנוזלת מהפיתה או העמבה, שצובעת את האצבעות, בואו לא נשכח שמדובר פה בכל זאת בדור דעה, דור שראה את קריעת ים סוף, דור שראה עשר מכות. אומר הרב, ילד קטן שמבקש דווקא מאבא שלו ארטיק זאת אומרת שמעבר לחוויית הארטיק הילד רוצה את החווייה שנקראת ארטיק **מאבא**. המתאווים בקשו מהידיים של אבא. ומדוע? כי הדרגה הרוחנית הזאת לקבל כל יום מהשמים היתה עבורם כביכול חווייה שחסר בה התמודדות! מה יש? הם רצו פרגיות עם הצי'פס בתוך הפיתה עם הטחינה הנוזלת והשקית החומה המבצבצת לא כי הם התגעגעו למסעדת 'הלו קהיר', בדיוק הפוך, הם רצו להעניק לקב"ה את ההתמודדות עם הפיתה, "לשבור את התאוות ולאכול בקדושה". אם כן מה היתה הבעיה התשובה: "ויבכו גם בני ישראל" הערב רב בכו ראשונים, ואצלם זה לא היה בדיוק משאיפה לקדושה, החבר'ה האלו באמת אכלו קש, המן התערבב להם עם החול... ובני ישראל **הצטרפו לבני שלהם**. פה הבעיה. שערבבת עם השאיפה שלך משהו שהיה קשור לאנשים 'בלנדרים' שבאים לערוב את האמת... אם הם מבקשים במועד אחר יתכן והכל היה על הצד הטוב. בעברית פשוטה הקב"ה אומר **תשאף**, תבקש קדושה וקרבה אלי, על הכיפאק! אבל אל תערבב לי את זה עם פניות אחרות, שהכל נטו יהיה לשמי ולכבודי...

נסיים עם כמה מילים אודות ימינו אנו, על מי ואיך צריך לשים את הדגש. בהצלחה!

כשהכל קשה לך תהפוך זאת למקשה אחת, ואז הכל יאיר מחדש...

לאחרונה הבנו על בשרנו שאנחנו לא מבינים. רואים שהפתרון הוא שאין פתרון, לא עם החיות מהכפר ולא עם אף אחד. "השקט" הזה הוא עוד נקודת זמן עבורנו להתעורר לתשובה! חברים הגיע הזמן **לפרוס את הקלפים על השלחן**. האויב המרכזי שלנו זה **'שנאת חנם'** קשה לך עם הגיס הזה, קשה לך עם הכלה שלך, קשה לך עם השכן הזה, מה הפתרון? אומר ה' למשה - זרוק את הכל לאש! ואז יוצאת מגורת זהב טהורה זכה, האור עולה מאליו, אומר האור החיים הקדוש: המנורה רומזת לחושך. עם ישראל קיבל ציווי לדורות - כשחשוך לך, **כשקשה** לך, תתן את המקסימום, תדאג להתפלל יותר בכוונה, לקדש שם שמים גם ברגעי חושך. במילים אחרות זרוק הכל לאש! זה שורף, זה לא קל, זה קשה! אך מה בסוף - מקשה אחת! מתוך **התקופה הקשה** אתה תוציא את המקשה - את המנורה שתאיר את העיניים שיש פה **אבא** שעומד מאחורי הקלעים. זה לא קל אבל הקושי הזה הוא לא רק נסיון, הקושי בא לחזק את הרפוי. הנסיון הוא לא קושי. הנסיון הוא לבדוק האם יש לך קושי... נוריד את הקושי, נשדר תקוה שאיפה ותפילה, והעולם יקבל מנורה שתאיר את דמיון השקר וההבל למציאות של אור ואמת, שבסוף תגיע ותאיר את עינינו, ובתפילה שנזכה לה **כולנו**. אמן.

שבת שלום
רן אהרן בן ישעיהו

סיפור השבוע

תשתדל - וה' יעשה...

מנין. לפתע הבחנו בשלשה חבר'ה שמסמנים לנו לעצור. החלון נפתח, ואחד מהם שואל "מנחה התפללתם?" "לא" "כמה אתם?" התחלנו לספור 'הושיעה את עמך וברך את נחלתך ורעם' - "שבעה"! מדהים - יש לנו עשרה! "אשרי יושבי ביתך" התחלנו להתפלל בהתרגשות רבה.

אחרי התפילה פונה אלי אחד מהשלשה במונולוג שפתחנו "אלוקים הוכיח לי שגם במקרה שנראה אבוד, במקום שאין זכר לשטיבלאך והשקיעה מתקדמת בצעדי ענק - אם אני עשיתי את שלי - אלוקים יעשה את שלו. גם כשאין לי אפשרות לנסוע הוא כבר יסיע מנין עבורי. מדהים!" כשמקריבים ברוחניות - זוכים לקרבה מיוחדת!

סיפור לי מכר סיפור ששמע מכלי ראשון מהי אהבת הבורא לתפילותיו של יהודי שמגיעות מהקרבה.

"17 שנים" הוא מספר בהתרגשות "17 שנים שמתוכם פעם אחת לא ויתרתי על תפילה במנין, לפני / אחרי ארוחת צהרים, רעב, צמא, עיף, עיריני - אותי זה לא עניין, אני מתפלל לבורא במנין". את המונולוג הזה אני שומע לאחר תפילת מנחה נרגשת בפאתי אחד הישובים על כביש 4.

וכך מספר הרב: "היינו שבעה נוסעים ברכב בדרך לצפון. הפקקים עשו את שלהם, והשעון מורה: בעוד 27 דקות השקיעה. החלטנו 'לפרסס' ולהכנס לאחד הישובים, תוך כדי אמירת פרקי תהלים שנזכה לתפוס